

Evangelia după Ioan - Capitolul 6

Acest capitol ne aduce înapoi în Galileea, și noi citim despre un alt »semn« mare, pe care Isus l-a făcut. Minunea hrănirii celor cinci mii de oameni are o deosebită importanță, căci ea este relatată în toate cele patru Evanghelii. Capitolul nostru include o învățătură care se referă la minunea anterioară și se bazează pe ea, așa că însemnătatea ei devine clară. În descrierea făcută de ea este scoasă în evidență autoritatea Domnului în a ajuta și în a ști mai dinainte.

Isus Însuși S-a adresat mai întâi lui Filip. Acesta era ucenicul care a crezut scrierile lui Moise (cap. 1,45). Întrebarea Domnului l-a testat, dar el n-a putut spune mai mult decât despre puterea de cumpărare a banilor. Isus »știa ce are de gând să facă«. Alți slujitori ai lui Dumnezeu, care în astfel de situații de nevoie nu au știut ce să facă, au cerut sfat de la Dumnezeu și au obținut; astfel de experiențe sunt tot ce este mai bun ce aflăm de la ei. Dar aici este Unul, care știa ce voia să facă, și El știa că are puterea să facă ce vrea. Înainte ca Andrei să vorbească despre băiatul care avea pâine și pește, Domnul știa deja. Să ști totul și să ai o astfel de autoritate să planifici și să înfăptuiești cu o absolută siguranță ceea ce vrei să faci, în aceasta se arată dreptul suprem al dumnezeirii. Expresii de forma aceasta găsim de mai multe ori în această Evanghelie: vezi cap. 2,24,25; 13,3; 18,4.

Cu toate că știa și avea o astfel de autoritate, El nu a nesocotit proviziile mici din mâinile băiatului și nu a trecut cu vederea pe ucenici, în înțelegerea și credința lor mică. Lor le-a fost ușor să împartă potrivit cu generozitatea Sa. Puținele alimente, pe care El le-a folosit, erau în mâna băiatului, mâinile ucenicilor au împărțit acestea, dar autoritatea și harul erau ale Lui, și numai ale Lui. Toate acestea erau așa de clare în ochii oamenilor care au mâncat și care au privit această săturare ca fiind o binecuvântare a cerului. Ei au zis, Isus trebuie să fie prorocul care trebuie să vină în lume, așa cum a spus Moise. A fost o mulțime de ocazii în care mulțimea poporului a ajuns la această concluzie: vezi cap. 4,19; 7,40; 9,17 – ele ar fi trebuit să-i conducă un pas mai departe pe drumul spre o cunoaștere mai profundă. În capitolul 4 era convingerea că El era *Hristosul*; în capitolul 9 erau de părerea că El era *Fiul lui Dumnezeu*.

La acești oameni însă pâinile și peștii au avut o importanță mai mare; ei doreau continuarea aprovizionării ușoare cu alimente. Dar noi L-am auzit tocmai spunând: »Eu nu umblu după slava care vine de la oameni«, și iarăși: »nu primesc slava care vine de la un om«. De aceea nu ne mirăm când găsim că El nu primește împărăția din mâinile oamenilor. Toată slava unei împărății întemeiate de oameni ar fi pentru El nimic mai mult decât o podoabă ieftină. Astfel S-a retras El pe munte, în timp ce ucenicii lui au trecut marea. Matei 14,22 ne relatează că El a obligat pe ucenicii Săi să urce în corabie, în timp ce El a dat drumul mulțimilor. Din ceea ce relatează Ioan rezultă felul cum a lucrat El. Ei, ucenicii, s-ar fi făcut ușor și entuziasmați una cu intenția poporului, de aceea El îi îndepărtează cu grijă de locul ispitei.

Cu toate că nu voia să aibe o împărăție pământească întemeiată prin votul poporului, El S-a arătat pe deplin că este Domn peste alte domenii; dar numai ucenicii Lui trebuiau să-l cunoască în felul acesta. Vântul și marea pot dezvolta o putere căreia oamenii îi sunt pradă, asemenea unei jucării, dar El este Domn peste ele. Ucenicii în zilele lor, dar și noi în zilele noastre, aveau nevoie să-L vadă în această lumină. O împărăție pământească, cu belșug de pâine, pare avantajoasă simțământului firesc. Simțământul duhovnicesc se creează atunci când El este recunoscut ca Domnul care poruncește vântului și valurilor, și forțelor care stau înapoia lor. Prin faptul că El se descopere ucenicilor în felul acesta, frica lor dispare și curând vor ajunge la țărnul spre care mergeau, după ce ei L-au primit cu bucurie în corabia lor. Să ne gândim foarte atent la acest eveniment, căci avem nevoie să-L recunoaștem în felul acesta. Și astăzi, El nu se preocupă cu o împărăție pământească, dar Se dovedește că stă *peste toate* puterile dușmane, în timp ce conduce pe sfinții Săi prin mijlocul lor.

El răspunde acestor oameni într-o formă asemănătoare discuției cu femeia samariteancă din capitolul 4. Acolo era vorba despre apă, aici despre pâine; în ambele situații El folosește substanțe materiale cunoscute ca simbol al realității spirituale, confruntând imediat pe ascultătorii Lui cu aceste lucruri, cu toate că nu era nici-un indiciu că acești oameni, asemenea femeii aceleia, au primit vre-o binecuvântare din aceasta. »Apa vie« era Duhul, pe care El Îl va da. »Pâinea vie« era

Hristos Însuși, venit din cer, hrana vieții veșnice pentru om. Această hrană poate fi primită numai ca un dar, la care participă toate cele trei Persoane ale dumnezeirii: ea vine de la Fiul Omului, pe care Tatăl L-a uns, și această ungere s-a făcut, așa cum știm, prin Duhul Sfânt.

Femeia din Sihar a înțeles la început însemnătatea cuvintelor Domnului nu mult mai bine ca acești oameni, dar răspunsul ei a fost: »Doamne, *dă-mi ...*« Aici găsim un răspuns cu totul altfel: »Ce să facem ca *să săvârșim ...?*« Diferența este remarcabilă. Domnul îi întâmpină imediat cu constatarea că, credința în Trimisul lui Dumnezeu trebuie să stea mai întâi înaintea lucrărilor care corespund lui Dumnezeu. Dacă ei nu cred în Acela, pe care L-a trimis Dumnezeu, atunci ei nu cred nici în Dumnezeu; ei rămân din punct de vedere spiritual în moarte, căci viața este oferită numai în El. Ah, ei nu credeau, așa cum arată versetul 30, dar cereau un semn, sub pretextul că dacă acesta va fi destul de convingător, acesta va da naștere la credință în inima lor. Presupunând că Domnul va reveni la semnul înmulțirii pâinilor și peștilor – pe care tocmai îl trăiseră -, încearcă să-i minimalizeze importanța, amintind de minunea cu mana, care a fost dată părinților lor în pustie prin mijlocirea lui Moise, și anume pe o perioadă de timp de patruzeci de ani.

În privința aceasta Domnul le dă în versetul 32 un răspuns important. Nu era Moise, cel care le-a dat pâinea din cer, ci Dumnezeu, și aceasta era numai un tablou al adevăratei pâini. Adevărata pâine din cer este darul lui Dumnezeu și acum El se descoperea ca Tată prin Acela care era acest dar. El Însuși venise din cer, ca să dea lumii viața. În mod normal pâinea poate numai să întrețină viața, dar în nici-un caz s-o dea. Dar cei duhovnicesc depășește ce este firesc. Tabloul lucrurilor materiale servește numai ca să ne îndrepte gândurile spre realitatea divină, dar nu pot cuprinde plinătatea ei. Isus era aici ambele, Dătătorul și Susținătorul vieții, și anume cu privire la întreaga lume, și nu numai pentru mica națiune iudaică, în mijlocul căreia lucra. Pe parcursul studiului nostru am observat deja aceasta: ca și Cuvânt devenit carne, în lumina și puterea Sa nu Se putea limita la un singur popor, ci era mântuirea lui Dumnezeu »până la marginile pământului«.

Replica iudeilor (versetul 34) pare încurajatoare, dar din ea nu se recunoaște credința, așa cum ne arată versetul 36. Oricum, înseamnă o afecțiune față de Domnul care se prezintă acum în mod foarte clar și precis ca fiind pâinea vieții; dacă s-ar veni la El într-o credință sinceră, atunci orice dorință s-ar potoli. Deja în capitolul 4 a arătat cum prin darul Duhului Sfânt El poate satisface pe deplin inima. Primirea lui prin credință, va conduce aici la același rezultat binecuvântat. Prin cunoașterea Lui, ni s-a descoperit toată plinătatea dumnezeirii, și noi ne putem însuși această descoperire. Asta înseamnă, că niciodată nu vom mai înseta! Nu era nici-un indiciu că acești oameni au venit la El, dar cu toate acestea Tatăl a lucrat în harul Său potrivit hotărârilor Sale, și El va da naștere la un ecou în inimi.

În acest context El prezintă marele și înviorătorul cuvânt al Evangheliei: »Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.« În capitolul 1 am văzut că deși »nimeni nu a primit mărturia Lui«, au fost totuși unii care au acceptat-o. Acum întâlnim pentru prima dată ce se ascunde în spatele acestei contradicții aparente. Este harul suveran al Tatălui, care a dat Fiului pe unii oameni, și aceștia, fără nici-o excepție, vin la El. Poate vă gândiți că sunt împrejurările impresionante care i-au condus la El, și în cazul particular aceștia sunt diferiți între ei. Singura explicație care stă la baza acestei călăuziri pline de har este: ei sunt darul Tatălui făcut Fiului Său – un dar de dragoste, așa cum am putea spune.

Toți aceia care I-au fost dați de Tatăl, vor veni; și *niciunul* din aceia care vor veni, nu va fi izgonit afară de către Fiul; și aceasta nu numai din cauza propriului Său har și dragoste față de ei, ci pentru că ei sunt darul Tatălui. De aceea a venit El din cer, ca să facă voia Tatălui și prin aceasta să facă cunoscut inima Tatălui. Tatăl dă, ei vin la Fiul, El este pentru ei Dătătorul și hrana vieții, El le face cunoscut pe Tatăl și în felul acesta ei devin pe deplin satisfăcuți. Este o concordanță perfectă, și nici nu poate fi altfel: așa cum dă Tatăl, așa primește Fiul! Dacă am înțeles contextul și însemnătatea locului cu care ne ocupăm, vom observa cum evanghelistul în mod corect și fericit îndreaptă sufletul fricos venit la Hristos spre aceste cuvinte de mare preț: »Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.«

Și iarăși este voia Tatălui, ca Fiul în puterea Sa dătătoare de viață nu umai să primească pe cei ce vin acum la El, ci și ca ei toți să fie făcuți desăvârșiți la învierea »din ziua de apoi«. Iudeii aveau

lumina Vechiului Testament și așteptau timpul sosirii și al slavei lui Mesia ca pe ultima zi. Cuvintele Domnului confirmă gândul acesta și arată că noi, deși avem viața într-o lume caracterizată de moarte, vom cunoaște plinătatea acestei vieți abia în timpul care va veni. Ce plină de înviore este legătura dintre versetele 37 și 39 – niciunul nu va fi alungat afară în acest timp, și nimic nu se va pierde în timp ce noi vom merge spre întâmpinarea acestei zile a slavei; și în spatele acestor două lucruri stă voia Tatălui.

Versetul 40 tratează același adevăr ca și versetul 39, aprofundându-l. Este vorba de aceleași persoane; mai întâi ele sunt descrise ca »tot ceea ce Mi-a dat El«, iar acum »oricine vede pe Fiul, și crede în El«. Prima descriere prezintă principiul divin; la a doua este activă credința, cum corespunde ea responsabilității noastre în viața aceasta. »A vedea pe Fiul« înseamnă aici același lucru cu »a crede în El«. Mulți din aceia care au văzut pe Isus umblând pe pământ, au »văzut pe Fiul«, dar nu în adevăratul sens. Însă acolo unde ochii în sens spiritual au fost cu adevărat deschiși, acolo a fost văzut Fiul și au crezut în El, au obținut în acest timp viața veșnică și în ultima zi vor intra în viața deplină a lumii învierii.

Iudeii au lăsat imediat să se recunoască că nu aveau credință. Ei au văzut numai pe Omul Isus și credeau că cunosc pe părinții Lui; dar nu au vrut nicicum să accepte că, după carne, El era Fiul venit din seminția lui David (vezi Romani 1,3). Prin aceasta au arătat clar că ei nu aveau nicidecum parte de aceste lucruri. Le era străin faptul că Tatăl atrage pe oameni, și cu toate acestea în acest timp nimeni nu poate veni la Hristos, dacă nu-l atrage Tatăl.

Versetele 39, 40 și 44 se canalizează spre înviere. Ele prezintă darul Tatălui făcut Fiului, cum acest dar corespunde planului Său, apoi atragerea făcută de Tatăl, pentru ca darul să devină activ, și în continuare credința care se naște în noi ca urmare a acestui fapt, care conduce la posesiunea vieții veșnice în acest timp, și în cele din urmă siguranța deplină cu privire la plinătatea acestei vieți în înviere. Domnul a găsit în Isaia 54,13 o prorocie cu privire la această lucrare a Tatălui în suflete; și El știe pe deplin ce va lucra El în copii lui Israel. Ei vor fi mântuiți și reprimiți atunci când va veni ziua de apoi; deja atunci lucra El, și El lucrează și acum. Nici-un om nu a văzut cu ochii naturali pe Dumnezeu; numai aceia care »sunt din Dumnezeu« Îl văd, și anume prin credință.

Versetele 40 și 46 sunt legate prin cele două expresii »vede pe Fiul« și »vede pe Tatăl«. Pentru ambele este necesară credința, și Tatăl se poate vedea numai dacă se vede Fiul. De aceea să fim atenți la învățătura care falsifică filiațiunea lui Isus. Paternitatea divină și veșnică nu se poate avea dacă se trădează filiațiunea divină și veșnică.

Murmurul iudeilor a fost prilejul unei alte afirmații fundamentale de o deosebită importanță, așa cum deseori întâlnim în această Evanghelie. Isus este pâinea vieții. Această realitate măreață există fără nici-o rezervă și fără nici-o îngrădire. Iudeii au adus în discuție mana din pustie; Domnul revine la aceasta și prezintă diferența mare dintre mana și El. Părinții lor au murit, cu toate că au mâncat mana. El era pâinea care vine din cer, ca să se mănânce din ea și să nu se moară. Părinții lor au murit, spiritual și trupește; căci ei nu au avut credință (Evrei 3,19), cu toate că au mâncat din mana. Omul care va mânca din pâinea venită din cer nu va muri din punct de vedere spiritual, orice s-ar întâmpla cu trupul lui.

În versetele 50-58 Domnul vorbește nu mai puțin de șapte ori despre a-L mânca pe El, sau a mânca carnea Lui ca pâinea vie și de trei ori despre a bea sângele Lui. Vorbirea Lui este simbolică, clară și simplă. Ceea ce noi mâncăm și bem se încorporează totalmente în noi. Devine o parte componentă a noastră, procesul nu mai poate fi derulat înapoi. Este un tablou deosebit de exact al credinței, căci exact același lucru produce credința în chip spiritual. Prin întruparea Sa, Fiul Tatălui a locuit printre oameni ca Adevărul venit din cer; prin aceasta tot ce a fost descoperit prin El stătea la dispoziția omului, dar numai sub aspectul că noi prin credință ne vom însuși acestea. De aceia oamenii trebuie să mănânce din această pâine, și mâncând din ea vor trăi veșnic.

Ultima parte, începând cu versetul 51, se ocupă cu un alt gând. Această »pâine« este carnea Sa, care va fi dată nu numai pentru națiunea iudaică, ci »pentru toată lumea«. Domnul ne arată aici că El a devenit carne, pentru ca să moară. În orbirea lor, iudeii se certau între ei și aceasta a oferit Domnului ocazia să Se explice mai clar. Fără însușirea prin credință a morții Fiului Omului nimeni nu are viața spirituală în sine însuși. Fiul a venit ca Fiul al Omului în carne și a murit, de acum viața

depinde de credința în El. Înainte ca să vină El au fost mulți care au crezut în Dumnezeu în baza mărturiilor date de El și ei au trăit înaintea Lui. Dar acum, când a venit Fiul, El este mărturia și toate depind de El.

Forma de timp a verbului »a mânca« din versetele 51 și 53 este de luat în considerație. Tradus textual, aici se spune: »dacă cineva va fi mâncat«, respectiv »dacă cineva nu va fi mâncat«. Aceasta înseamnă un act de însușire, care a avut loc o dată pentru totdeauna. Acest proces este un punct de plecare indispensabil, dacă un om vrea să trăiască înaintea lui Dumnezeu. Nu există viață fără însușirea prin credință a morții lui Hristos. Aceasta nu exclude permanenta obișnuință de »a mânca«, așa cum este amintită de patru ori în versetele 54, 56, 57 și 58. Viața primită trebuie hrănită și întreținută; cine a mâncat, va mânca permanent; cu alte cuvinte: cine a apucat viața, însușinduși-o de la început prin credință, acela va continua această viață după același principiu - »Cel neprihănit va trăi prin credință«. El a crezut, și el continuă să creadă.

Cine mănâncă permanent, acela are viața veșnică, și în versetul 54 este amintit a patra oară cuvântul înviere. Motivul pentru această împătrită amintire este fără îndoială faptul că viața veșnică în deplina ei formă și savurare va putea fi avută abia în ziua învierii din ziua de apoi. În Vechiul Testament se întâlnește numai de două ori: »viața, pentru veșnicie« (Psalmul 133, 4) și »viața veșnică« (Daniel 12, 2); în ambele locuri ziua lui Mesia este presupusă ca fiind »ultimul timp«. În Daniel 12 este vorba de o trezire națională a lui Israel, reapărând din »țărâna pământului«, aceasta fiind națiunile lumii; dar în capitolul nostru este vorba de persoane individuale, a căror înviere nu este simbolică, ci trupească. Când Pavel vorbește despre viața veșnică, atunci el are înaintea ochilor plinătatea ei în înviere, de exemplu »ca sfârșit, viața veșnică« (Romani 6, 22). La Ioan are în general sensul realității prezente, cu toate că – cuvintele Domnului arată aici aceasta – desăvârșirea ei în veacul viitor nu este exclusă din gândirea noastră.

Cine mănâncă și bea în felul acesta, are nu numai viața, ci el »locuiește« sau »rămâne« în Hristos, și Hristos în el. În afară de aceasta versetul 57 arată că el are aceeași relație cu Hristos, așa cum are Hristos cu Tatăl. Domnul a trăit toată viața Lui pentru Tatăl, ca trimis al Tatălui, având misiunea să-L prezinte, primind totul de la Tatăl. Și tot așa cu privire la Hristos va trăi acela care prin credință se hrănește permanent din El. Trăind în felul acesta, el rămâne în Hristos și Hristos în El.

Această învățătură a Domnului are o acțiune de cercetare și de limpezire asupra ucenicilor Săi; mulți dintre ei au fost atinși. Vorbirea Lui li s-a părut »aspră«; dar în ce consta această asprime? În aceea că ei s-au simțit răniți în rădăcinile mândriei lor național-religioase. Faptul că li s-a spus că »nu aveți viața în voi înșivă«, numai dacă mâncați și beți în felul prezentat, a fost de nesuportat pentru ei. Ei au considerat ca fiind de la sine înțeles că ei ca națiune aleasă de Dumnezeu aveau viața, și se țineau strâns de această părere, chiar dacă au crezut că în Isus au găsit pe Mesia cel făgăduit. Domnul »știa în Sine« că acești ucenici erau revoltați înlăuntrul lor din pricina acestor cuvinte și de aceea El i-a supus unui examen mult mai aspru.

Până aici El a vorbit despre întruparea Lui, în care ne-a fost adusă plinătatea dumnezeirii, și de moartea Sa, care înseamnă pentru noi accesul la viață: acum El vorbește despre înălțarea Sa și slava cerească. Dacă ei s-au revoltat că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ, ce vor zice ei când El se va înălța? În acest capitol avem referiri la prima și ultima verigă a lanțului din 1 Timotei 3, 16: »Dumnezeu arătat în trup ..., înălțat în slavă«. Să observăm că El S-a înălțat la cer ca Fiu al OMULUI. A fost o minune, că Dumnezeu S-a coborât pe pământ; dar nu a fost o minune mai mică faptul că un Om S-a înălțat la cer. Isus din Nazaret este în cer (vezi Faptele Apostolilor 22, 8). Și El este acolo »unde a fost mai înainte«. O mărturie impresionantă a realității că noi avem de a face cu o Persoană unică, chiar dacă, pe drept, deseori accentuăm puterea și însemnătatea diverselor Nume și titluri ale Sale, sau diferențiem între ce a fost dintotdeauna și ce a devenit El, așa cum a fost la studiul primelor versete din această Evanghelie.

Învățătura acestui capitol se încheie cu versetul 63, unde se vorbește despre Duhul Sfânt. Nimic nu descinde din carnea omului, care să fie de folos în această temă: Duhul este Cel care dă viață. Tatăl dă adevărata pâine a vieții: Fiul este această pâine, și ca Fiu al Omului El dă trupul Său ca hrană pentru viața lumii: Duhul dă viața. Totul este de la Dumnezeu, nu rezultă nimic de la oameni. Cum este omul realmente mort, ne arată acest capitol; căci cuvintele Domnului, care sunt duh și

viață, au fost pentru el numai o pricină de scandal. Evanghelistul întrerupe relatarea sa în versetele 64 și 65, ca să ne comunice că Domnul avea cunoștință deplină despre lucrurile de care vorbea. El a știut nu numai în Sine Însuși ce gândeau și spuneau ei, ci El a cunoscut de la început pe cei ce vor crede și cei ce nu vor crede, și cine este cel care Îl va trăda.

Probabil în momentul acesta mulți dintre cei care sunt numiți în capitolul 2, 23-25, se descoperă în caracterul lor adevărat. Ei nu au o credință vie, și de aceia au plecat. Apoi Domnul a pus la probă și pe cei doisprezece. Petru, ca purtător de cuvânt al lor, a făcut o frumoasă mărturisire de credință adevărată. L-a recunoscut ca fiind trimis de Dumnezeu, că are cuvintele vieții veșnice. Oamenii, care nu sunt decât oameni, pot avea cuvinte din domeniul științei sau al filozofiei, uneori cuvinte de înțelepciune, dar numai Fiul lui Dumnezeu are cuvintele vieții veșnice. Nu există o alternativă; nu era nimeni care să fie asemenea »sfântului lui Dumnezeu«, cât putea credința acestor ucenici să vadă. Hristos era unic în caracterul Său. Și cu certitudine, prin harul lui Dumnezeu El este aceasta și pentru noi. Dar El nu a fost așa pentru fiecare din cei doisprezece; Domnul se folosește de prilejul acesta ca să arate că inima lui Iuda Isarioteanul era complet descoperită înaintea ochilor Lui. Nu din cauza unei neînțelegeri a adevăratului lui caracter l-a ales El printre cei doisprezece.

În timpul acesta Galileea era încă scena lucrării Domnului; vedem cum inimile se descopere înaintea lui în mod deosebit: ucenicii falși se retrag, un ucenic adevărat mărturisește credința sa, trădătorul este descoperit.